

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 6 października 2014 roku powód **K. K. (1)**, reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego K. B., wystąpił o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty **80.000 zł** z ustawowymi odsetkami od dnia 25 października 2011r. do dnia zapłaty **tytułem zadośćuczynienia** za krzywdą doznaną na skutek śmierci osoby bliskiej oraz kwoty **17.224,00 zł** tytułem odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów związanych z pochówkiem syna wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty .

(k. 3-6)

Pozwany **Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W.**, reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego E. P., nie uznał żądania pozwu, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut przyczynienia zmarłego syna powoda P. K. do powstania szkody, określając stopień przyczynienia na 40% gdyż taki stopień przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody został określony przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie o sygn. akt I C 135/12 oraz pogląd ten został podzielony przez Sąd Apelacyjny w Łodzi . Wywodząc swoje stanowisko z faktu, iż zmarły podczas wypadku komunikacyjnego nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa oraz podróżował z kierowcą, który znajdował się pod wpływem środków odurzających lub psychotropowych . Dodatkowo pozwany kwestionuje w całości żądanie zasądzenia na rzecz powoda zwrotu kosztów pogrzebu i zasądzenie odsetek od wskazanych w pozwie dat . **(k. 44-49)**

Pismem z dnia 2 września 2015 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo i domagał się wypłaty na rzecz powoda kwoty 120.000,00 (sto dwadzieścia tysięcy) tytułem zadośćuczynienia .

(k.145)

Postanowieniem z dnia 2 września 2015 roku Sąd Okręgowy zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art.178 k.p.c.

(k.148)

Ostatecznie na rozprawie w dniu 4 grudnia 2015 roku pełnomocnik powoda poparł powództwo w formie zmodyfikowanej w piśmie procesowym z dnia 2 września 2015 roku .

W imieniu strony pozwanej nikt się nie stawił .

(dowód : nagranie audio- video z dnia 4 grudnia 2015 roku 00:38:37-00:44:05 k.159 v., 160)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2011r. w miejscowości W. koło P. doszło do wypadku komunikacyjnego, którego sprawcą był kierujący samochodem marki M. (...) o nr rej (...) M. M.. Kierujący powyższym pojazdem na łuku drogi zjechał na lewe pobocze i uderzył w drzewo.

W następstwie obrażeń doznanych w powyższym wypadku zmarł syn powoda P. K..

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 5.04.2012r. w sprawie II K 687/11, **k 194** załączonych akt Sądu Rejonowego w Opocznie II K 687/11)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 5.04.2012r wydanym w sprawie II K 687/11 M. M. został uznany winnym przestępstwa z art. 177 § 1 i 177 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. polegającego na tym, iż w dniu 25 czerwca 2011r. w miejscowości W. , kierując samochodem osobowym marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) w stanie po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu w postaci substancji odurzającej 9 - (...) na poziomie 1 mg/ml

umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że przekraczając dopuszczalną prędkość ruchu w terenie zabudowanym i jadąc z prędkością około 80 km/h nie zachował szczególnej ostrożności na łuku drogi i wpadł w poślizg w wyniku czego utracił panowanie nad kierowanym pojazdem i zjechał na lewe pobocze gdzie w przydrożnym rowie uderzył w drzewo wskutek czego nieumyślnie spowodował obrażenia ciała u pasażerów swojego pojazdu, w tym u P. K., w postaci licznych obrażeń mózgowych, które spowodowały jego zgon w dniu 7 lipca 2011 roku w Szpitalu Wojewódzkim w B..

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 5.04.2012r. w sprawie II K 687/11, **k. 194** załączonych akt Sądu Rejonowego w Opocznie II K 687/11)

Przyczyną zgonu P. K. były obrażenia doznane w wypadku komunikacyjnym z dnia 25 czerwca 2011r., tj. stały obrzęk i rozmięknienie mózgu oraz narastająca niewydolność oddechowo-krażeniowa będących następstwem doznanych obrażeń mózgowych, powikłanych dodatkowo odoskrzelowym zapaleniem płuc.

(dowód: protokół sądowo-lekarskiej sekcji zwłok, **k. 29-31** załączonych akt Sądu Rejonowego w Opocznie II K 687/11)

W czasie zdarzenia pojazdem kierował M. M.. Obok niego na przednim siedzeniu siedział P. R., z tyłu za kierowcą siedział K. R., pośrodku P. K. a obok niego z prawej strony T. P.. Spośród wszystkich osób znajdujących się w pojeździe tylko kierowca miał zapięte pasy bezpieczeństwa.

Nie były widoczne pasy bezpieczeństwa na tylnym siedzeniu pojazdu, w szczególności dla pasażera siedzącego pośrodku.

(dowód: zeznania świadków: M. M., **k. 70-71**, K. R., **k. 71-72**, T. P., **k. 72-73** w aktach sprawy o sygn. I C 135/12 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w załączeniu)

Po wypadku pojazd sprawcy został zabezpieczony przez policję i umieszczony na parkingu prowadzonym przez P. B..

Gdy ojciec powoda przyjechał na ten parking i poprosił P. B., aby sprawdził, czy w pojeździe nie znajduje się but pozostawiony przez jego syna, wówczas P. B. wszedł do pojazdu i wyjął but. W tym czasie zauważył, iż środkowe pasy bezpieczeństwa na tylnym siedzeniu, nie były widoczne.

(dowód: zeznania świadka P. B., **k. 89-verte** w aktach sprawy o sygn. I C 135/12 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w załączeniu)

Pasy bezpieczeństwa mają za zadanie zmniejszyć urazowość i śmiertelność osób podróżujących w samochodzie. Rola ochronna tego typu zabezpieczeń odnosi się przede wszystkim do wszelkiego rodzaju zderzeń czołowych, gdzie chodzi o zminimalizowanie skutków działania sił bezwładnościowych powodujących wyrzucenie ciała z fotela w kierunku przeciwnym oraz zapobieżenie wypadnięciu z samochodu.

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie żaden z pasażerów siedzących podczas wypadku w samochodzie na tylnej kanapie w momencie wypadku nie był zapięty w pasy bezpieczeństwa, choć nie ma pewności, iż w pojeździe takie pasy dla pasażerów siedzących z tyłu się znajdowały.

W czasie zdarzenia uderzenie przez pojazd z przeszkodą stałą (drzewo) nastąpiło w okolicy przedniego lewego narożnika, a więc przy takim czołowym uderzeniu w momencie gwałtownego wyhamowania prędkości pojazdu wyzwolone siły bezwładnościowe musiały spowodować wyrzucenie i przemieszczenie ciał znajdujących się w pojeździe osób w kierunku jego przedniej części. Ciało P. K., zajmującego miejsce na tylnym siedzeniu pośrodku, nie mające przed sobą naturalnej osłony w postaci oparcia przedniego fotela, zostało wyrzucone do góry (już w momencie obniżenia się przodu pojazdu po zjechaniu przednich kół do rowu), w chwili uderzenia w przeszkodę stałą zostało natomiast przemieszczone ku przodowi w prześwicie pomiędzy obu przednimi fotelami. Skutkiem tego było uderzenie głową najprawdopodobniej o szybę czołową, świadczą o tym zarówno pozycja powypadkowa ciała, jak i charakter

uszkodzenia szyby. Głowa jest tą częścią anatomiczną ciała, która z racji swego krańcowego położenia i znacznej ruchomości, w każdej sytuacji wypadkowej, wyjątkowo jest narażona na urazy, z łatwością poddaje się działaniu wszelkim siłom przyspieszającym i wyhamowującym.

Siedzący obok P. K. mężczyźni nie doznali właściwie żadnych uchwytnych obrażeń. Stwierdzone natomiast u P. K. klinicznie i sekcyjnie zwichnięcie stawu biodrowego lewego ze złamaniem panewki jest z kolei typowym obrażeniem powstałym w wyniku uderzenia się kolanem o jakiś stały element wyposażenia kabiny, w tym przypadku prawdopodobnie o tylne oparcie przedniego fotela lub obudowę schowka znajdującego się pomiędzy fotelami. **Obecność tego rodzaju obrażenia w zakresie kończyny dolnej dowodzi niezbicie, że jazda odbywała się przy nie zapiętych pasach bezpieczeństwa.**

W świetle oceny całości materiału, mając na względzie także i to, że żaden z pasażerów siedzących po obu stronach P. K. na tylnej kanapie nie doznał żadnych obrażeń ciała, można z dużą stanowczością stwierdzić, iż jazda w zapiętych pasach bezpieczeństwa przez P. K. uniemożliwiłaby przemieszczenie się jego ciała w kierunku przednim – w ten sposób nie doszłoby do urazu głowy i powstania śmiertelnych obrażeń mózgowych, zapewne także i pozostałych urazów, w tym zwichnięcia stawu biodrowego lewego.

Przyczyną zgonu P. K. stały się jak podano w protokole sekcji zwłok: obrzęk i rozmiękanie mózgu oraz narastająca niewydolność oddechowo-krażeniowa, będących następstwem doznanych obrażeń mózgowych: wylewów podpajęczynówkowych i wielomiejscowych ognisk stłuczenia (z dodatkowym powikłaniem – odoskrzelowym zapaleniem płuc).

(**dowód:** opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej Z. K., **k. 94-96** w aktach sprawy o sygn. I C 135/12 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w załączeniu)

Pozwanego łączyła ze sprawcą wypadku umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 21 września 2011 roku powód za pośrednictwem pełnomocnika zgłosił szkodę pozwanemu .

Pismem z dnia 25 października 2011 roku powód dosłał żądane przez pozwanego dokumenty .

Decyzją z dnia 9 grudnia 2011 roku pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia na rzecz powoda .

(**dowód :** pismo ze zgłoszeniem szkody z dnia 21 września 2011 roku wraz z dowodem nadania , pismo powoda z dnia 25 października 2011 roku wraz z dowodem nadania , pismo pozwanego z dnia 9 grudnia 2011 roku **k. 11-17**)

Zmarły P. K. był synem powoda .

Zmarły syn powoda studiował w Ł., później w L., przyjeżdżał do domu na weekendy. W chwili wypadku miał 21 lat .

W tym okresie powód prowadził działalność gospodarczą – pośrednictwo finansowe , był także zatrudniony jako pracownik ochrony zaś jego małżonka – M. K. wykonywała zawód nauczyciela .

Po wypadku rodzice zmarłego P. K. byli bardo przygnębieni i smutni , często płakali . Przed wypadkiem powód był pogodny , otwarty na kontakty z innymi osobami zaś po wypadku stał się bardziej zamknięty w sobie , zaczął stronić od kontaktów z innymi osobami i ciągle był zdenerwowany . Z uwagi na stan zdrowia powód zmuszony był zamknąć prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą . Syn stron odgrywał w życiu powoda ogromną rolę , planowali bowiem wspólnie prowadzić działalność gospodarczą , byli ze sobą bardzo związani , był to pierworodny syn powoda , długo oczekiwany z którym wiązały powoda bardzo bliskie relacje , był jego „ oczkiem w głowie” .

Powód obecnie korzysta z usług psychologa i psychiatry , wcześniej był aktywny zawodowo aktualnie został zwolniony z firmy MUSI i jego żona obecnie sama pracuje.

(**dowód** : nagranie audio- video z dnia 14 listopada 2014 roku zeznania świadka D. K. 00:04:15- 00:15:05 **k.58 v., 60** , nagranie audio- video z dnia 4 grudnia 2015 roku zeznania świadka M. K. 00:04:43 - 00:14:27 **k. 158 v., 160** , zeznania powoda 00:19:23- 00:22:11, 00:26:59- 00:29:43 **k. 159, 159 v., 160**)

Śmierć P. K. spowodowała wystąpienie u powoda zaburzeń adaptacyjnych . Powód ma mocno rozbudowane poczucie żalu w związku ze śmiercią syna i przejawia się to w postaci postawy rezygnacji z życia , niemożności pogodzenia się ze stratą , tendencji do mimowolnego koncentrowania się na problemach zdrowotnych i poczuciu bezradności wobec życia . Stwierdzone zmiany mają charakter nieodwracalny i mają oraz będą miały wpływ niekorzystny na dalsze życie psychofizyczne powoda . Powód ma i może mieć narastające trudności w radzeniu sobie z bieżącymi problemami życiowymi, mimo , że jego potencjał umysłowy daje takie podstawy . U powoda rozwinęło się silne poczucie niewydolności życiowej oraz postawa rezygnacji. Stan psychofizjologiczny powoda powstały w wyniku emocjonalnych i psychofizjologicznych konsekwencji emocjonalnych śmierci syna spowodował u niego istotne zmiany w zakresie zdolności adaptacyjnych , co ma wpływ na jego dalsze funkcjonowanie psychospołeczne . K. K. (1) wymaga po śmierci syna pomocy psychologicznej i psychiatrycznej , co jest możliwe w ramach NFZ bezpłatnie. Powód korzystał z porad psychiatry .

Rozpoznane u powoda zaburzenia adaptacyjne spełniają kryteria długotrwałego uszczerbku na zdrowiu i wynosi on 5 % .

(**dowód:** opinia biegłego psychiatry lek. med. B. J. **k. 83-85**)

Powód poniósł koszty w kwocie 17.224,00 złotych tytułem kosztów ceremonii pogrzebowej, zakupu odzieży żałobnej na ustalony zwyczajowo okres żałoby, koszt zniczy , kwiatów na grób od daty wypadku oraz leczenia psychiatrycznego .

Powód poniósł koszty wizyt u psychologa i psychiatry (100,00 złotych – 1 wizyta u psychiatry , 400,00 złotych – 5 wizyt u psychologa) ,

W związku z pobytem w szpitalu i pochówkiem syna powód poniósł koszty :

- 1.150,00 złotych – konsultacja u lekarza prof. T. w B. ,
- 1.156 złotych – codzienne dojazdy z O. do szpitala w B. ,
- 300,00 złotych – dojazdy związane z załatwieniem formalności związanych ze zgonem i pochówkiem syna P. ,
- 4.000 złotych koszt odzieży żałobnej dla siebie na cały okres żałoby ,
- 1.000 złotych koszt ubrania zmarłego ,
- 5.334,00 złotych ceremonia pogrzebowa (kremacja- 600 złotych , usługa pogrzebowa -2.160 złotych , opłata usług księdza – 1.000 złotych , opłata usług kościelnego – 300 złotych , opłata usług organisty – 200 złotych , wieniec i kwiaty – 500 złotych , 216 złotych - udostępnienie cmentarza) ,
- koszt płyty na istniejący nagrobek – 1.500 złotych ,
- koszt kwiatów i zniczy od daty pogrzebu za trzy lata – 3.000 złotych

(**dowód:** faktura nr (...) z dnia 12 lipca 2011 roku , faktura (...)RA /11 z dnia 11 lipca 2011 roku , faktura nr (...) z dnia 18 lipca 2011 roku **k. 18,19,20**, zaświadczenie lekarskie z dnia 30 lipca 2014 roku , skierowanie do (...) Szpital (...) , historia choroby od lekarza psychiatry (...), dokument z dnia 13 listopada 2014 roku od psychologa (...). s.c. (...) z O., karta informacyjna z dnia 11 października 2014 roku SP ZOZ Szpital (...) , wynik badania z dnia 10 listopada 2014

roku , faktura VAT nr (...) , faktura VAT nr (...) , faktura VAT nr (...) , faktura VAT nr (...) , **k. 65-75** , nagranie audio-video z dnia 4 grudnia 2015 roku zeznania powoda 00:22:11- 00:34:20 **k. 159,159 v., 160**)

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach w postaci zeznań powoda oraz świadków D. K. – syna powoda , M. K. – żony powoda .

W zakresie ustaleń odnośnie przebiegu zdarzenia oraz okoliczności dotyczących nie zapiętych pasów bezpieczeństwa Sąd oparł się na zeznaniach świadków: M. M., K. R. i T. P. w aktach sprawy o sygn. I C 135/12 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim. Powyższe zeznania są wiarygodne, spójne, rzeczowe i brak jest podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się także na opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej Z. K., w aktach sprawy o sygn. I C 135/12 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w której została dokonana analiza wpływu bezspornego faktu nie zapięcia pasów bezpieczeństwa przez zmarłego syna powoda na zakres doznanych przez niego obrażeń, a w rezultacie na jego zgon. Powyższa opinia wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Nie została także skutecznie podważona przez żadną ze stron procesu.

Co do oceny stanu psychicznego powoda po śmierci syna Sąd uwzględnił **opinię biegłego psychiatry B. J.** , w której biegły dokonał oceny stanu psychicznego i emocjonalnego powoda po tragicznej śmierci syna oraz wpływu tegoż wydarzenia na jego dalsze życie i stan zdrowia. Opinia jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych. Nie została także skutecznie podważona przez żadną ze stron procesu.

Co do odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów związanych z pochówkiem syna Sąd wziął pod uwagę załączone rachunki , faktury VAT , a także zeznania powoda obrazujące wysokość poniesionych z tego tytułu kosztów i zeznania świadków : D. K. i M. K. uzasadniające konieczność poniesienia tych wydatków .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2).

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. sprowadza się więc do tego, że w sytuacji zaistnienia szkód określonych w § 2 tego przepisu, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152).

W świetle art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi lex specialis do art. 822 § 1 k.c., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym obowiązani są do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Zgodnie natomiast z art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W dacie zdarzenia posiadacz pojazdu, który spowodował wypadek komunikacyjny, był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej przez pozwane towarzystwo ubezpieczeń. Do wyrządzenia szkody P. K. doszło w następstwie ruchu pojazdu mechanicznego. Wobec powyższego, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzą podstawy odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody na podstawie art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. Spełniona została także przesłanka, iż poszkodowany syn powoda wskutek uszkodzeń ciała doznanych w wypadku komunikacyjnym zmarł.

Wobec powyższego pozwany co do zasady jest odpowiedzialny z tytułu szkody wyrządzonej powodowi.

W świetle powyższych rozważań Sąd uznał powództwo w niniejszej sprawie co do zasady za uzasadnione.

Podstawę prawną powództwa w zakresie żądania **zasądzenia kwoty 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia stanowi art. 446 § 4 k.c.** Na podstawie powyższego przepisu kompensacie podlega doznana krzywda, a więc w szczególności cierpienie, ból i poczucie osamotnienia po śmierci najbliższego członka rodziny. Śmierć osoby bliskiej stanowi zwykle wielki wstrząs dla rodziny, a cierpienia psychiczne, jakie się z tym wiążą, mogą przybierać ogromny wymiar, tym większy, im mocniejsza była więź emocjonalna łącząca zmarłego z jego najbliższymi.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać natomiast dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać jakąś odczuwalną wartość- por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92).

Śmierć P. K. spowodowała wystąpienie u powoda K. K. (1) zaburzeń adaptacyjnych . Powód ma mocno rozbudowane poczucie żalu w związku ze śmiercią syna i przejawia się to w postaci postawy rezygnacji z życia , niemożności pogodzenia się ze stratą , tendencji do mimowolnego koncentrowania się na problemach zdrowotnych i poczuciu bezradności wobec życia . Stwierdzone zmiany mają charakter nieodwracalny i mają oraz będą miały niekorzystny wpływ na dalsze życie psychofizyczne powoda . Powód ma i może mieć narastające trudności w radzeniu sobie z bieżącymi problemami życiowymi, mimo , że jego potencjał umysłowy daje takie podstawy . U powoda rozwinęło się silne poczucie niewydolności życiowej oraz postawa rezygnacji. Stan psychofizjologiczny powoda powstały w wyniku emocjonalnych i psychofizjologicznych konsekwencji emocjonalnych śmierci syna spowodował u niego istotne zmiany w zakresie zdolności adaptacyjnych , co ma wpływ na jego dalsze funkcjonowanie psychospołeczne . K. K. (1) wymaga po śmierci syna pomocy psychologicznej i psychiatrycznej , co jest możliwe w ramach NFZ bezpłatnie. Powód korzystał z porad psychiatry .

Rozpoznane u powoda zaburzenia adaptacyjne spełniają kryteria długotrwałego uszczerbku na zdrowiu i wynosi on 5 % .

Powyższe uzasadnia przyznanie powodowi stosownej kwoty tytułem zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej.

Mając powyższe na uwadze, kierując się opisanymi powyżej dyrektywami, Sąd uznał, iż wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu okoliczności przyczynienia się zmarłego do powstania szkody, winna wynosić 60.000 zł. Sąd ustalił wysokość zadośćuczynienia na poziomie (100.000 złotych – 40 %) . Powód był silnie emocjonalnie związany z synem . Do chwili obecnej odczuwa osamotnienie po jego śmierci, brak syna i jego bolesną nieobecność. Następstwa wypadku zaburzyły całe życie i wszystkie plany rodziny powoda , nie bez znaczenia jest okoliczność , że powód przez wiele dni patrzył na powolne umieranie syna i zdawał sobie sprawę , że nie jest w stanie

mu pomóc chociaż za wszelką cenę poszukiwał pomocy u różnych specjalistów . Powód miał plany wobec syna , mieli wspólnie prowadzić działalność gospodarczą , a także w podeszłym wieku miał stanowić wsparcie dla rodziców .

Ustalenie wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia wymaga odniesienia się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przyczynienia zmarłego syna powoda do powstania szkody. W świetle bowiem normy art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W świetle opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, zawartej w aktach sprawy IC 135/12 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim , który dokonując oceny niespornego faktu jazdy w nie zapiętych pasach bezpieczeństwa i jego wpływu na zakres doznanych przez zmarłego syna powoda obrażeń, stwierdził, iż jazda w zapiętych pasach bezpieczeństwa przez P. K. uniemożliwiłaby przemieszczenie się jego ciała w kierunku przednim – w ten sposób nie doszłoby do urazu głowy i powstania śmiertelnych obrażeń mózgowych, zapewne także i pozostałych urazów, w tym zwichnięcia stawu biodrowego lewego. Przyczyną zgonu P. K. były bowiem: obrzęk i rozmiękanie mózgu oraz narastająca niewydolność oddechowo-krażeniowa, będących następstwem doznanych obrażeń mózgowych: wylewów podpajęczynówkowych i wielomiejscowych ognisk stłuczenia (z dodatkowym powikłaniem – odoskrzelowym zapaleniem płuc).

W kontekście wniosków powyższej opinii biegłego Sąd uznał, iż zmarły syn powoda w sposób niewątpliwy przyczynił się do powstania szkody, zaś stopień jego przyczynienia należy ustalić na poziomie 40%. Gdyby bowiem nie zachowanie poszkodowanego P. K., który nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, skutki wypadku byłyby mniejsze, a nawet, jak wynika z opinii biegłego, nie doszłoby do zgonu poszkodowanego, gdyż pozostali uczestnicy podróży nie odnieśli żadnych obrażeń, bądź doznali niegroźnych obrażeń nie stanowiących zagrożenia dla ich życia i zdrowia. Swoim zachowaniem poszkodowany syn powoda naruszył przepis art. 39 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który stanowi, iż kierujący pojazdem samochodowym oraz osoba przewożona takim pojazdem wyposażonym w pasy bezpieczeństwa są obowiązane korzystać z tych pasów podczas jazdy. Naruszenie pozostawało zaś w adekwatnym związku przyczynowym ze skutkami zdarzenia z dnia 25 czerwca 2011r., a mianowicie ze zgonem poszkodowanego, który nastąpił w wyniku wieloogniskowego stłuczenia mózgu. Biorąc zaś pod uwagę fakt, iż poszkodowany będąc osobą dorosłą nie musiał się godzić na jazdę w sytuacji, gdy nie mógł zapiąć pasów bezpieczeństwa, a także, iż kierujący nie ma obowiązku nakazywania pasażerom zapinania pasów, to sam poszkodowany decydując się na jazdę bez pasów bezpieczeństwa swoim zachowaniem naruszył wskazany powyżej przepis, co pozostaje w bezpośrednim związku z wypadkiem.

Zważywszy na przebieg zdarzenia i okoliczność, iż przyczyną zaistnienia przedmiotowego wypadku komunikacyjnego było wyłącznie zachowanie kierującego pojazdem sprawcy, Sąd ustalił stopień przyczynienia się zmarłego syna powoda na 40 % .

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę powstałą w następstwie śmierci syna, przy uwzględnieniu 40% przyczynienia poszkodowanego P. K. do powstania szkody i przyjęciu , że zadośćuczynienie to winno się kształtować na poziomie 100.000 złotych .

Z uwagi na to, iż powód żądał zasądzenia kwoty 120.000 złotych z tego tytułu, Sąd, uznając, iż żądanie pozwu ponad zasądzoną kwotę nie znajduje prawnego ani faktycznego uzasadnienie, oddalił powództwo w tym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając odsetki ustawowe od daty 25 października 2011 roku na rzecz powoda , od której strona pozwana na pewno z uwagi na termin określony w art.14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152) pozostawała w opóźnieniu , tj. po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody pozwanemu ubezpieczycielowi.

Na uwzględnienie zasługuje także żądanie zasądzenia **kwoty 17.224,00 zł** tytułem odszkodowania w związku z poniesionymi kosztami związanymi z pochówkiem syna, poniesionymi kosztami leczenia psychiatrycznego, zakupu

ubrania dla powoda na okres żałoby, kosztem zakupu płyty nagrobnej, kosztem zakupu zniczy i kwiatów, kosztami dojazdów do zmarłego, leczenia zmarłego, zakupu ubrania dla zmarłego i kosztami ceremonii pogrzebowej.

Podstawą prawną powództwa w powyższym zakresie stanowi **art. 446 § 1 k.c.** Jak wynika z w pełni przekonujących zeznań powoda, załączonych faktur powód poniósł koszty w/w.

Zgodnie z treścią art.446 §1 k.c. jeżeli wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju nastąpiła śmierć poszkodowanego, zobowiązany do naprawienia szkody powinien zwrócić koszty leczenia i pogrzebu temu, kto je poniósł.

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego obowiązek zwrotu kosztów pogrzebu obejmuje nie tylko zwrot kosztów bezpośrednio z pogrzebem związanych (np. przewóz zwłok, nabycie trumny, zakup miejsca na cmentarzu itp.), do wskazanych kosztów należy również doliczyć wydatki odpowiadające zwyczajom danego środowiska, zalicza się więc do tych wydatków koszt postawienia nagrobka, wydatki na wieńce i kwiaty, koszt zakupu odzieży żałobnej, koszt poczęstunku biorących udział w pogrzebie osób (por. wyroki Sądu Najwyższego II CR 556/81, V CSK 459/06, II CR 600/80, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 sierpnia 1995 roku I ACr 440/95, OSA z 1995 roku Nr 6, poz.44)

Zasadnym w ocenie Sądu jest także żądanie zwrotu kosztów zakupu odzieży żałobnej nie tylko w dniu pogrzebu ale także przez rok w okresie trwającej żałoby.

Sąd uznał za zasadne także przyznanie powodowi zwrotu kosztów związanych z leczeniem psychiatrycznym, które powód podjął w celu złagodzenia objawów depresyjnych po śmierci syna.

Powód poniósł koszty wizyt u psychologa i psychiatry (100,00 złotych – 1 wizyta u psychiatry, 400,00 złotych – 5 wizyt u psychologa),

W związku z pobytem w szpitalu i pochówkiem syna powód poniósł koszty, które zostały udokumentowane i Sąd je uznał za zasadne:

- 1.150,00 złotych – konsultacja u lekarza prof. T. w B. ,
- 1.156 złotych – codzienne dojazdy z O. do szpitala w B. ,
- 300,00 złotych – dojazdy związane z załatwieniem formalności związanych ze zgonem i pochówkiem syna P.,
- 4.000 złotych koszt odzieży żałobnej dla siebie na cały okres żałoby ,
- 1.000 złotych koszt ubrania zmarłego ,
- 5.334,00 złotych ceremonia pogrzebowa (kremacja - 600 złotych , usługa pogrzebowa - 2.160 złotych , opłata usług księdza – 1.000 złotych , opłata usług kościelnego – 300 złotych , opłata usług organisty – 200 złotych , wieńiec i kwiaty – 500 złotych , 216 złotych - udostępnienie cmentarza) ,
- koszt płyty na istniejący nagrobek – 1.500 złotych ,
- koszt kwiatów i zniczy od daty pogrzebu za trzy lata – 3.000 złotych

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając odsetki ustawowe od daty wytoczenia powództwa co do kwoty 9.000,00 złotych obejmującej odszkodowanie za poniesione koszty leczenia psychiatrycznego, ubranie dla powoda na okres żałoby, koszt płyty nagrobnej, koszt zniczy i kwiatów zaś co do kwoty 8.244,00 złotych obejmującej koszt dojazdów, leczenia zmarłego, zakupu ubrania, ceremonii pogrzebowej od daty 25 października 2011 roku na rzecz powoda, od której strona pozwana na pewno z uwagi na termin określony w art.14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim

Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152) pozostawała w opóźnieniu , tj. po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody pozwanemu ubezpieczycielowi.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił przepis art. 100 k.p.c.

Z porównania kwoty dochodzonej pozwem przez powoda K. K. (1) kwoty 137.224,00 złotych (sto trzydzieści siedem tysięcy dwieście dwadzieścia cztery złote i 00/100) z kwotą zasądzoną **77.224 złotych** wynika , że powód wygrał proces **w 56 %** .

Koszty procesu po stronie powoda K. K. (1) wyniosły 5.617 złotych, na które złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.000 złotych , wynagrodzenie z tytułu zastępstwa prawnego w kwocie 3.600 złotych ustalone stosownie do § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku Nr 461) , wydatek na opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych i nadto kwota **47,39 złotych** tytułem zwrotu wydatków związanych z nagraniem rozpraw , kserokopią dokumentacji i kosztami doręczenia korespondencji . Łącznie koszty te wyniosły po stronie powodowej **5.664,39 złotych** .

Po stronie pozwanej koszty wyniosły łącznie **3.617 złotych** (wynagrodzenie z tytułu zastępstwa prawnego i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych) .

Łącznie koszty procesu wyniosły **9.281,39 złotych** . Z tej kwoty powoda obciąża kwota 4.083,81 złotych (9.281,39 złotych x 44 %) zaś pozwanego kwota 5.197,58 złotych (9.281,39 złotych x 56 %) , dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę **1.580,58 złotych (jeden tysiąc pięćset osiemdziesiąt złotych i 58/100)** tytułem zwrotu kosztów procesu (5.664,39 złotych – 4.083,81 złotych).

Podstawę rozstrzygnięcia o pobraniu nieuiszczonych kosztów sądowych opłaty sądowej od pozwu w kwocie 4.862 złotych i wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego w kwocie 401,67 złotych stanowiły przepisy art.113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 roku Nr 90 , poz.594 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c.

Stosownie do art. 113 ust.2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od powoda z zasądzonego roszczenia kwotę **176,73 złotych (sto siedemdziesiąt sześć złotych i 73/100)** - 401,67 złotych x 44 % natomiast na podstawie art. 113 ust. 4 wskazanej ustawy odstąpił od obciążania powoda częścią nieuiszczonej opłaty sądowej od oddalonej części powództwa .

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę **2.947,94 złotych (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści siedem złotych i 94/100)** tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa obejmujących wydatki związane ze sporządzeniem opinii przez biegłego i częścią opłaty sądowej od uiszczenia której powód był zwolniony. (4.862 złotych x 56 %) i (401,67 złotych x 56 %)

SSO Wojciech Rychliński

ZARZĄDZENIE

1. odnotować zwrot akt w kontrolce terminowości sporządzania uzasadnień;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem przesłać pełnomocnikowi powoda – radcy prawnemu K. B. ;

dnia 11 grudnia 2015 roku

SSO Wojciech Rychliński